

Pomůžete jí i tím, že manželovi dáte najevo, jak ohavně se chová. Jste-li jejím otcem nebo bratrem, může mít toto sdělení obzvláštní váhu, pokud se ho ovšem sám nebojíte. Russell uvádí, že několik mužů přestalo se zneužíváním a znásilňováním svých žen poté, co jim manželčin otec nebo švagr pohrozili. Někdy stačí projevit opovržení či znechucení nad jeho činy, aby se zastyděl a přestal. Jeden z manželů, o nichž se zmiňuje Russell, se přestal chovat násilně, když ho matka jeho ženy doslova vykoplá z domu. Účinnost této strategie závisí na povaze vašeho manžela, neboť někteří muži jsou tak nebezpeční, že zbijí nebo dokonce zabijí i příbuzné své manželky. Musíte vše uvážit.

Spousta lidí se bojí pomoci ženě týrané nebo zneužívané manželem, nebo se jim nechce se tím zabývat. Nechylujte se k výmluvám, možná jste jediní, na koho se může obrátit. Dejte jí najevo, že vám na ní záleží a že si nemyslíte, že pochybila. Dejte jí najevo, že ji považujete za oběť manžellovy prchlivosti a surovosti.

6. kapitola – I muži mohou být znásilněni

George, profesionální boxer ve věku kolem třicítky, zavolal poradci do krizového centra pro oběti znásilnění a řekl, že potřebuje pomoc. Dorazil tam celý rozčuchaný, neupravený a hluboce sklíčený.

George je udělaný elegán, hrdý na svoji mužnost. Zpravidla mívá několik přítelkyň najednou a rád se tím vychloubá. Jednou mu přítel sjednal obchodní schůzku. George se dostavil do luxusního apartmá, kde ho přivítal muž, menší a starší než on – řekněme mu Bob. Uvedl ho do obývacího pokoje, posadil ho do křesla a nabídl mu skleničku. George proti tomu nic nenamítal.

Náhle přistoupil zezadu k Georgeovi, jednu ruku mu položil na zátylek a druhou mu k hrdlu přitiskl ostrý nůž. I když ho držel ve smrtelném sevření, pokusil se George bránit, ale jakmile jen pohnul rukou, muž mu přitiskl nůž k hrdlu ještě víc a pořezal ho. Přinutil ho, aby se v křesle předklonil, pak ho svázal do kozelce a obličej mu přimáčkl k zemi.

Potom George svlékl a další dvě hodiny ho nejrůznějším způsobem týral a zneužíval; dopustil se na něm sodomie (= anální styk), pořezal ho, vymočil se na něj a přitom na něj křičel: „Tak co, jak mi v tom zabrániš, ty teplouši jeden!“ Několikrát mu vyhrožoval, že ho vykastruje a zavraždí. „Byl jsem si jistý, že mě zabije,“ svěřil se George poradci, „a nedokázal jsem se zbavit myšlenky, jak je to všechno ponižující. Nemohl jsem se mu nijak bránit.“

Když ho násilník konečně pustil, Georgeovo ponížení neskončilo. Po celé čtyři hodiny bloumal jako ve snách ulicemi, nevšímal si, kam jde, ani že je mu bez kabátu zima. Stačil se zastavit u jednoho přítele, chvíli

tam zkroutěně poseděl a potom beze slova odešel. Nakonec si uvědomil, že krvácí a má bolesti, a vydal se do nemocnice.

Když ho uviděl lékař, jeho první slova byla: „Vypadáte, jako byste si báječně užíval.“ Rozzrušený George po něm skočil a museli ho uklidňovat.

Ještě po roce George volával svému poradci s prosbou o pomoc. Často býval vystrašený, měl sexuální problémy se ženami a stále se cítil hluboce pokořený a zostuzený.¹

Že i muži mohou být znásilněni, je překvapivá novinka. Je známo, že se to děje ve vězení, ale na ulici? Ve společnosti? Mnozí tomu nechtějí uvěřit. Stane-li se to i vám, budete asi šokován. Ženy si neustále uvědomují nebezpečí znásilnění, ale muže zpravidla ani nenapadne, že by to mohlo potkat i je. Stanete-li se obětí zločinu, o němž jste nevěděl, že vůbec existuje, zdvojnásobí se váš šok a vy se budete cítit strašně osamělý. Nevěříte, že by to mohlo potkat i jiného muže. Ale opravdu nejste jediný. K lékařům a do krizových center přichází čím dál víc mužů znásilněných jinými muži.² Úřední statistiky dosud chybí a prozatím funguje jen velice málo služeb pro tento druh obětí, ale počet nahlášených případů vzrostl v minulých letech tak prudce, že podle některých odborníků muži představují sedm až deset procent všech obětí v celostátním měřítku.³ Například v Centru pro oběti sexuálního násilí v Seattlu je mezi pacienty deset procent mužů.⁴ Přesto většina lidí stále nemá o znásilňování mužů ani ponětí – řada významných časopisů a novin otiskuje dlouhé články o znásilňování dětí, ale stejného problému u mužů si nevěšmaji.⁵ Je načase, aby veřejnost vzala ten-

¹ Když jsem v roce 1982 chtěla vydat článek o znásilňování mužů, několik periodik, publikujících články o znásilňování dětí, ho nechtělo

to problém na vědomí, aby pochopila, že znásilňování se netýká pouze žen, ale prakticky kohokoli. A vy jakožto oběť potřebujete vědět, že tomu tak je, abyste si nepřipadal jako bílá vrána.

Český zákon chránil do 1. 5. 2001 proti znásilnění pouze ženy, ale po novele zákona je chráněn také muž, takže zde došlo k významnému posunu. Stejně významné je i to, že za znásilnění se dnes již nepovažuje pouze „soulož“ jako spojení pohlavních orgánů, ale i jiné „sexuální jednání“, například anální a orální sex.

Problematice znásilňování je obecně věnována příliš malá publicita, a což teprve znásilňování mužů. Důvody, proč o tom muži mlčí, jsou nasnadě; být znásilněn druhým mužem neodpovídá představě mužnosti. Nicholas Groth ve své knize *Men Who Rape* (Muži, kteří znásilňují), vzniklé z autorových rozhovorů s mnoha znásilněnými muži i těmi, kteří je znásilnili, uvádí: „Dvěma hlavními aspekty mužství jsou síla a sexualita. Je-li muž znásilněn, ztrácí obojí.“ Jistý poradce z krizového centra to říká jinak: „Byl jsem znásilněn“, nezní nijak dobře ani v šatně – natož v kanceláři nebo v ložnici.“ A jeden ze znásilněných mužů uvádí: „Dostat výprask je ponižující, sexuální zneužití je však ještě větší ostuda.“⁶

„Sexuální zneužití“ je samozřejmě pokořující pro každou oběť, ale pro vás jako muže to znamená mimo jiné zpochybnění vaší mužskosti – vaší pravé identity, neboť většina lidí se domnívá, že znásilněný muž musí být nutně zženštilý, slabošský, gay nebo všechno dohromady. Převládá názor, že *opravdový* muž by zvrhly, kteří ho napadnou, přemohl.

zveřejnit. „Je to moc sprosté,“ znělo odůvodnění. Nakonec byl otištěn v *The Soho News*.⁵

Možná si to myslíte i vy a proklínáte se, že jste se nezachoval jako muž a útočnicka neodrazil. Dokonce i film *Deliverance* (Vykoupení), jeden z mála populárních snímků zachycujících znásilnění muže, podpořil představu, že opravdový muž nemůže být znásilněn, protože oběť vylíčil jako nespportovního tlustocha. Kromě toho byl arogantní, takže vyvolával dojem, že si něco takového zaslouží. Pravdou však je, že znásilnění může potkat každého muže, stejně jako každou ženu, bez ohledu na jeho velikost, sílu, vzezření, povahu či sexuální orientaci. Jeden ze znásilněných mužů, s nimž Groth rozmloval, měřil skoro dva metry a vážil přes metr. George má postavu trénovaného atleta. Nezáleží na tom, jak vypadáte, ale na situaci, v níž jste se ocitl.

Muži bývají znásilňováni v úplně stejných situacích jako ženy. Nejčastěji někde na opuštěném místě, když stopují, plavou v moři nebo se toulají lesem, ale mohou být napadeni i doma nebo v zaměstnání.⁷ Groth uvádí případ muže znásilněného svým šéfem, který mu nabídl odvoz domů, protože on už byl opilý a nemohl řídit. Muž v autě usnul a když se probudil, šéf se na něm dopouštěl sodomie (viz výše). Jiný byl přepaden čtyřmi muži, kteří mu zastavili při stopování. S nožem v ruce ho všichni donutili k orálnímu sexu. Další dva muži byli přepadeni přímo na ulici. Fyzická síla vám není moc platná, když vás napadne víc útočníků, jste drženi v šachu střelnou zbraní nebo vás zaskočí náhlý a brutální útok; pachatelé často všechny tyto metody kombinují, aby svou oběť dostali. Udělal jste všechno proto, abyste si zachránil život, což se vám podařilo – a na tom není nic slabobského.

Znásilnění mužů dosud málokdo rozumí, a tak ti, u nichž hledáte pomoc, k vám mohou přistupovat se stejně posměšným pohrdáním jako se dříve přistupovalo ke znásilněným ženám (a někde se tak přistupuje dodnes). Většina li-

di zastává názor, že chlap nemůže být znásilněn proti své vůli, takže to jako oběť musel chtít. Pokud to sám chce, uvažují dále, je gay. Na policii se George několikrát zeptali, zda je gay; tato otázka by ho ranila i za normálních okolností, ale nyní, těsně po znásilnění, se ho dotkla obzvláště silně. Ve skutečnosti více než polovina znásilněných mužů, kteří navštívili krizová centra, jsou heterosexuálové.⁸ Takovou otázku by vám ostatně nikdy neměl nikdo položit, protože vaše sexuální orientace je při znásilnění stejně bezvýznamná jako při loupežném přepadení.

Neporozumění, které na vlastní kůži zakoušejí mužské oběti znásilnění, když narážejí na nepochopení druhých, platí i pro znásilňování mužů jako takové. „Znásilňování mužů? To myslíte *homosexuální* znásilnění,“ je téměř univerzální reakce všech lidí, když toto téma přijde na přetřes. Domnívají se, že každý muž, který znásilní jiného muže, je homosexuál, a tudíž je hnán chtičem. Jsou ve vleku běžně rozšířeného omylu, že znásilnění je ventil pro sexuálně frustrovaného muže vydrážděného nad únosnou mez smyslností své oběti. Tím, že vás označí za pokušitele, mohou na vás svalit vinu za to, že jste se stal obětí znásilnění.

Groth a Daniel Lockwood, autor knihy *Prison Sexual Violence* (Sexuální násilí ve vězení)⁹, se domnívají, že muži neznásilňují druhé muže, aby ukojili potlačovanou sexuální touhu. Činí tak proto, že své oběti potřebují potrestat, ponížit nebo zmanipulovat, a z nějakého důvodu si terč vyhledávají raději mezi muži než mezi ženami. „Nestačilo ho jen zbít,“ uvedl jistý muž. „Když ho znásilníte, ponížíte i jeho mužství.“¹⁰

A co víc, pachatelé znásilnění nemusí být vůbec gayové. Z dvaceti Grothem dotazovaných pachatelů, kteří znásilnili muže, se jich deset vůbec nezajímalo o pohlaví oběti a znásilňovali i ženy a děti. Z druhých deseti, kteří znásilňovali

pouze muže, byli někteří bisexuální, jiní gayové a u zbývajících byla sexuální orientace natolik nejasná, že se nedali zařadit do žádné skupiny. V době spáchání trestného činu udržovalo všech dvacet mužů uspokojivý sexuální vztah, takže frustrace nebyla jejich motivem. Dokonce i mezi muži, kteří sexuálně obtěžují děti, bývají gayové v mizivé menšině – podle jedné studie 83 procent ze vzorku mužů znásilňujících děti představovali heterosexuálové a zbytek bisexuálové; gay mezi nimi nebyl ani jediný." Primární motivací pro znásilnění je oběť ponížít, zranit a zničit, nikoli vybit si sexuální touhu. „Nejvíce mě vzrušovalo...," uvedl jeden z pachatelů znásilnění, „že během celého napadení jsem ho měl pěkně v hrsti."¹² A tak je zcela zbytečné si vyčítat, že jste násilníka nějak přitahoval nebo sváděl. Neudělal to z touhy po vás, ale z touhy ublížit komukoli, kdo se mu dostane do rukou. Jeden muž, který znásilnil tři jiné muže, popsal svou motivaci takto:

... Čím jsem sklíčenější, tím silnější je moje sexuální potřeba a tím agresivnější jsou moje sexuální představy; pomyslení na to někomu pořádně ublížit ve mě pak stále sílí. Ve své představě jsem znásilnil chlapa, který to nechťel. Jeho reakcí byl strach. Báł se mě a tím jsem ho úplně ovládl... Potom jsem mu podle libosti ublížoval – mlátil ho, bodal, střílel po něm.¹³

Když si uvědomíte, že jste se stal náhodnou obětí takto patologicky uvážujícího muže, přestanete se obviňovat a začnete se bránit proti obviňování druhých. O oběti loupežného přepadení také nikdo neříká, že si o to „koledovala". Nemělo by se to říkat ani o vás.

Vaše reakce

Bylo mi na zvracení – na zvracení – nic víc. Jako bych měl zničené vnitřnosti; cítil jsem v nich velkou bolest.¹⁴

Jakmile je všechna ta hrůza pryč, musíte se ještě vyrovnat se svými reakcemi na znásilnění. Jen na fyzické úrovni to může znamenat značné utrpení. Možná jste byl zraněn nejen při samotném znásilnění, ale i při jiných formách mučení. Podle jedné studie se muži stávají obětí skupinového znásilnění a mučení zřejmě mnohem častěji než jejich ženské protějšky a jsou také déle drženi v zajetí.¹⁵ Do nemocnice přicházejí muži se známkami po bičování, s iniciálami vrytými do kůže a se zlomeninami. Pokud jste dopadl podobně, potřebujete lékařskou pomoc.

Ještě obtížněji se však můžete vyrovnávat s psychickými reakcemi. Jedna z mála studií o mužích znásilněných na svobodě, nikoli ve vězení nebo v jiné instituci, uvádí, že vykazovali stejné reakce jako znásilněné ženy.¹⁶ Jsou podrobně popsány v I. kapitole, zde je pouze ve stručnosti zopakuji:

Zprvu budete asi úplně ochromený a neschopný uvěřit, že jste byl znásilněn. Možná budete v šoku a následkem toho se uzavřete do sebe, budete dezorientovaný a zaujmete obranné postavení. Tyto reakce jsou velmi rozšířené; jistý lékař v jednom odborném časopise radí, že pokud je mužská oběť skupinového bití nezvykle zasmušilá a uzavřená, je třeba se jí taktně zeptat, zda nedošlo i k sexuálnímu zneužití.¹⁷

Nějakou dobu asi budete trpět poruchami spánku a nočními můrami. Možná ztratíte chuť k jídlu nebo zjistíte, že nemůžete polknout sousto bez dávení. Budete podléhat výkyvům nálad a dočasně můžete trpět fobiemi, které mohou nebo nemusí souviset se znásilněním. Navíc se asi

budete muset vypořádat s obrovským strachem, na jaký nejsou muži zvyklí. Jeden znásilněný muž ho popisuje v dopisu ostatním obětem, který zveřejnilo Krizové centrum pro oběti znásilnění při Nemocnici sv. Vincenta v New Yorku:

Hrozně mi vadilo, že mám pořád strach. Nikde jsem se necítil v bezpečí. Pořád jsem byl připraven na nějaký útok, připadal jsem si jako terč. Nechápal jsem, jak ženy mohou s takovým strachem žít. Jak to mohou vydržet? Dívají se na mě se stejnou úzkostí, kterou jsem pociťoval já?

Po nějakou dobu vás budou pravděpodobně trýznit vzpomínky na znásilnění, což může vážně narušit váš život. Dopis pokračuje:

Neustále jsem na to myslel. Při práci, během oběda, při rozhovoru jsem byl najednou duchem nepřítomný a zaplavily mě vzpomínky. Pokoušel jsem se je zaplašit. Pracoval jsem přesčas, vyplňoval práci každou minutu, ale neustále se to vracelo. Měl jsem strach, že se zblázním.

Jiná oběť, tentokrát vězeň, hovoří o stejných mukách:

Pokaždé, když jsem na to pomyslel, zvedl se mi žaludek, takže jsem měl pocit, že se pozvracím, ale nikdy jsem nezvracel. ... Jo, vytryskly mi slzy a tak podobně, ale s nikým jsem o tom nemluvil.¹⁸

Nehledě na všechny tyto reakce vámi bude lomcovat obrovský vztek – samozřejmě na pachatele znásilnění, ale také na sebe, za to, že jste se stal obětí. A pokud jste narazil na policisty nebo na lidi v nemocnici, kteří s vámi nejednali dobře, máte nepochybně vztek i na ně. Když George poprvé spatřil jeho poradce, připomínal mu zvíře lapené v kleci.

Na prvním sezení hovořil bez přerušování půldruhé hodiny, aniž by se jedinkrát opakoval. Chrlil ze sebe slova plná vzteku a zastřených varování. Zřetelně dal najevo, že utrpěl újmu a nehodlá nic dalšího trpět ode mne.

Je těžké si s tak prudkým hněvem poradit; chce se vám vybuchnout.

Nejobtížnější možná pro vás bude vyrovnat se s pocitem hanby. Pisatel citovaného dopisu ostatním obětem to vylíčil takto:

Byl jsem si jist, že to lidé vědí nebo na to přijdou. Byl jsem jiný. Mohli se na mě podívat a nějak to objevit v mém obličejí. Pokoušel jsem se po celou dobu skrývat své pocity, aby nic nezjistili. Cítil jsem se hrozně zahanbený a úplně osamělý.

Cítíte se zahanben nejenom z výše uvedených důvodů – protože jste se „nedokázal“ ubránit útoku, stal jste se obětí zvrhlého napadení, bylo pokořeno vaše mužství –, ale rovněž proto, že se cítíte pošpiněn. Jakýsi muž, podle vás zvrhlík, se zmocnil vašeho těla způsobem, který vám asi připadal nechutný. Právě kvůli tomuto pocitu hanby se spousta mužů se znásilněním nesvěří ani svým partnerkám a nejbližším přátelům. Obávají se, že by jako muži potom byli považováni za úplné nuly. Jeden znásilněný vězeň popsal tyto pocity následovně:

Mám tam venku dívku s dítětem a nic jí neřeknu. Nemá ani ponětí, že se to stalo... Byl jsem na rozpacích. Kdybych jí řekl, co se stalo, nevím, co by jí proběhlo hlavou ... bojím se, že když jí to řeknu, okamžitě se sbalí a odejde i s děckem pryč.¹⁹

Možná se nesvěřujete ani svým nejbližším z jiného důvodu: byl jste vychován, abyste nikdy nemluvil o svém neštěstí, nikdy nevyjadřoval nejistotu a v situacích, jako je tato, nikdy nepopouštěl uzdu citovým výlevům, i když to potřebujete. Mnoho znásilněných mužů není schopno se otevřít. Když George líčil svůj příběh poradci, přistihl se, že občas pláče a zahanbeně se odvrací. Poradce mu řekl: „To je dobře, že pláčete. Burt Reynolds kdysi řekl, že jednou z nejdůležitějších věcí, kterou musí jako herec dělat, je umět plakat. Je to nezbytná úleva.“

Jestliže nikdy nedáte své úzkosti volný průchod a nebudete hledat útěchu nebo klid, může znásilnění v průběhu let vyústit v trauma. Jeden poradce vyprávěl o muži, který mu v noci zavolal a trvalo mu dvacet minut, než se odhodlal požádat ho o pomoc.

Harry byl v sedmnácti znásilněn dvěma třicátníky a pět let o tom mlčel jako hrob. Ženy ho přestaly zajímat a mužů se strašně bál. Nemohl s nikým navázat sexuální vztah, ačkoli předtím to byl normální vitální mladík a měl rád ženy. Po znásilnění vysedával doma u televize jako mátoha a vyhýbal se otázkám své rodiny, proč vůbec nechodí ven.

Aby toho nebylo málo, Harry byl napaden již předtím, když mu bylo pouhých osm. Tehdy strnul hrůzou, zbledl a nezmohl se na jediné slovo. Naštěstí šli kolem nějací lidé a násilník utekl. Kdykoli onoho muže spatřil někde v okolí, cítil se znovu jako ochromený. Znásilnění v něm oživilo veškerou hrůzu z dětství.

Kdyby se Harry nedozvěděl o poradenské službě a nenalezl v sobě odvahu ji vyzkoušet, zůstal by vystrašený a zakřiknutý dodnes.

Veškeré tyto reakce, i mnohé další popsané v I. kapitole, ve vás vyvolávají pochybnosti o vašem duševním zdraví. Ve

skutečnosti jen normálně reagujete na mimořádně hrůznou událost.

Vaše sexualita

Znásilnění může vaši sexualitu ovlivnit nejrůznějšími způsoby. Stejně jako Harry můžete na čas přerušit veškeré sexuální kontakty. Neobáváte se žen tak, jako se znásilněné ženy obávají mužů, ale dočasně jste ztratil důvěru ve své sexuální schopnosti; možná proto, že se cítíte napadením tak poníženi, nebo proto, že je vám odporné pouhé pomyšlení na cokoli, co má něco společného s tělesnou intimitou. Možná budete dokonce nějaký čas impotentní, ale nepropadejte panice — je to normální reakce na velké trauma a prožitý strach a časem odezní. Nebo budete reagovat opačně a chtít spát s co nejvíce ženami. Grothovi se jistý muž svěřil, že ho souložení s tolika ženami moc nebavilo, ale že cítil potřebu „pořád u ženských skórovat“, protože se potřeboval ujistit o tom, že je po sexuální stránce normální.

Možná propadnete obavám, že z vás znásilnění udělalo gaye. Myslíte si třeba, že pachatel byl homosexuál a že jste se, byť nechtěně, podvolil homosexuálnímu styku, čímž se z vás stal gay. Tato obava může být obzvlášť trýznivá, pokud vás útočník přinutil k ejakulaci. Pachatelé znásilnění to často dělají, protože jde o další prostředek k ovládnutí oběti a manipulaci s ní. Kromě toho ejakulace obětí natolik zostudí, že napadení s největší pravděpodobností ani neoznámí. „Vždycky jsem si myslel,“ říká jedna z obětí, „že chlap nemůže mít erekci, když má strach. Když mě ten chlap udělal, byl jsem z toho úplně zmatený. Napadlo mě, že jsem asi nějak vadný.“¹⁰

Neexistuje jediný důkaz o tom, že by se muž po znásilnění „proměnil“ v gaye. K ejakulaci může dojít zcela samovolně a nemusí mít nic společného s touhou. Násilná masturbace nemá nic společného s homosexualitou, i když je prováděna mužem.²¹ V gaye se „neproměníte“ přes noc, protože homosexualita nevzniká následkem jedné zkušenosti, ale vyvíjí se postupně. Jestliže jste nebyl gayem před znásilněním, nestanete se jím ani potom.

Pokud jste již měl určité pochybnosti o své sexuální orientaci, znásilnění je posílí a budete je asi muset řešit. Jeden muž, který se choval jako heterosexuál, ale ve svém nitru o svém založení pochyboval, věřil, že byl za svou nerozhodnost znásilněním potrestán. „Co jsem jen udělal, že jsem to na sebe přivolal?“ ptal se svého poradce. „Bylo to tím, jak jsem mluvil, jak jsem kráčel, co jsem měl na sobě?“ Báł se svěřit své přítelkyni, aby se kvůli tomu nerozešli, a teprve po několika sezeních přiznal svůj strach, že se po znásilnění stane gayem. Nesmírně se mu ulevilo, když na něj poradce nezařval „Ty teplouši jeden!“ a místo toho mu řekl: „O tom, zda jste gay, rozhodujete vy sám a nikoli ten, kdo vás znásilnil.“

Obavy z homosexuality nezřídka zesílí, protože vás útočník obvinil, že jste gay. Pachatelé znásilnění to dělají často, aby sami před sebou ospravedlnili své činy – „Znásilnil jsem ho, protože je gay; perverzní je on, ne já“ – tak zní jejich odůvodnění. Někteří cíleně pátrají v celých skupinách po gayích, aby je zbili nebo znásilnili. Tyto gangy mají na svědomí spoustu znásilněných mužů a jejich příslušníci si znásilňováním vzájemně dokazují svoji mužnost; aby to mohli dělat, musí tvrdit, že svou oběť trestají za to, že je gay. Zda jím je či není, na tom příliš nezáleží. Cílem jejich útoku se může stát každý muž, který se prochází sám nebo se octne na opuštěném místě. Jeden heterosexuální muž se jako oběť

skupinového znásilnění dostal do nemocnice s vážnými zraněními a v těžkém šoku. Neustále opakoval: „Mysleli si, že jsem gay, mysleli si, že jsem gay. Měl jsem pocit, že umřu.“

Znásilnění ženami

Jeden ženatý sedmatřicetiletý muž byl přepaden dvěma ženami s pistolí. Přinutily ho, aby s nimi šel do opuštěné budovy, kde ho svlékly, svázaly a donutily k orálnímu sexu a k souloži. Potom ho mučily na genitáliích a v rektální oblasti, dokud bolesti neodmlel. Ještě dva a půl roku po znásilnění nebyl schopen pohlavního styku a pokaždé, když se k němu přiblížila jeho žena, se mu zvedl žaludek.²²

Znásilnění ženami je velice vzácné, nicméně k němu občas dochází.²³ Motivy pachatelek znásilnění jsou zřejmě stejné jako motivy jejich mužských protějšků – ovládnout, ponížít a ublížit –, ale mužské oběti cítí mnohem větší zahanbení, když je znásilní žena. Konec konců, o muži se předpokládá, že je ochoten souložit s ženou za jakýchkoli okolností, tak proč nad znásilněním nařiká? Tento čin vás však připraví o důstojnost a probudí ve vás strach o vlastní život bez ohledu na to, zda vás znásilnil muž nebo žena.

V texaském Dallasu držely dvě ženy jistého muže pistolí v šachu a přinutily ho k pohlavnímu styku na parkovišti.²⁴ Rozvedený sedmadvacetiletý řidič nákladáku se v baru seznámil s ženou a odešel s ní do motelu, kde usnul. Když se probudil, byl přivázán k posteli, měl roubík v ústech a zavázané oči. V příštích čtyřadvaceti hodinách byl přinucen souložit se čtyřmi ženami, které mu držely nůž u varlat a vyhrožovaly mu pokaždé, když polevil v tempu.²⁵ V Los Angeles se jistý muž seznámil v baru s ženou, která ho pozvala do bytu svých dvou přítelkyň. Tam s ním hrály svlékací poker, za po-

moci lští mu nasadily pouta, potom ho sexuálně zneužívaly, vysmívaly se mu a nakonec se na něj vymočily.²⁶

Říká se, že zbraně stírají veškeré rozdíly ve fyzické vybavenosti a má-li útočník nůž, pistoli nebo několik pomocníků, na jeho pohlaví skutečně nezáleží. Potom mohou i děti vraždit a ženy znásilňovat. Dopad na oběť je přitom stejný.

Znásilnění mužů ženami se považuje za nemožné, protože se má za to, že erekce pohlavního údu je projevem touhy – a styk provázený touhou není znásilnění. Ale podle některých studií může dojít u muže k erekci, ba k ejakulaci i bez sexuální touhy. V jedné z mála studií o mužích znásilněných ženami sexuologové Philip M. Sarrel z Yaleské university a William H. Masters z Mastersova a Johnsonova institutu zjistili, že všech devatenáct mužů mělo při znásilnění erekci a šest z nich ejakulovalo.²⁷ Domnívají se, že impotence je mnohem spíše zaviněna nedostatkem sebevědomí než strachem. Během znásilnění přehluší strach ze zmrzačení nebo ze smrti jakékoli pochybnosti o sexuální výkonnosti, a tak erekci nic nebrání. V I. kapitole (viz str. 60) uvádím rovněž názor, že strach, panika, vztek, ba dokonce bolest mohou způsobit, že tělo zamění sexuální reakce za reakce vzrušivé. Alfred Kinsey kdysi ve svých pracích poukázal na to, že strach, vztek a bolest mohou vyvolat sexuální vzrušení.²⁸

O tom však většina mužů nic neví, a tak si začnou myslet, že když při znásilnění měli erekci, znamená to, že nejsou normální. Pokud dotyčný muž nevyhledá odbornou pomoc, může tento mylný názor spolu s ostatními traumatickými reakcemi, které má po znásilnění každý, vyústit v dlouhá léta duševního strádání. Jeden z klientů Sarrela a Masterse nebyl čtyři roky po znásilnění schopen pohlavního styku, jiný dokonce devět let. Mezi mužskými oběťmi násilnických žen je mnoho chlapců a dospívajících mladíků, kteří mohou velmi trpět.

Pokud jste byl znásilněn ženou, budete se zřejmě zdráhat se s tím komukoli svěřit. Můžete mít pochybnosti, zda vás vůbec někdo vezme vážně. Ale potřebujete stejnou pomoc jako kterákoli jiná oběť sexuálního násilí, a chcete-li se vyhnout výše popsaným útrapám, nebojte se ji vyhledat.

Co dělat, když jste znásilněn spolu s partnerkou

Někdy se oběti sexuálního násilí stanou oba partneři najednou. K tomu zpravidla dochází pouze tehdy, když vás přepadnou nejméně dva muži, například v bytě nebo při únosu v autě. Někdy násilníci muže spoutají a ženu před jeho očima znásilní, jindy znásilní oba. Jakožto muž jste traumatizován stejně, jako kdybyste byl jedinou obětí znásilnění, a možná ještě více, protože kromě vlastního utrpení jste svědkem utrpení milované osoby.

Možná očekáváte, že tato zkušenost utuží vaše partnerské vztahy, protože prožíváte stejné trauma, ale nemusí tomu tak být. Můžete se například tak stydět, že jste nedokázal svou partnerku ochránit, že jí ani nechcete přijít na oči. A ona vám to může vyčítat. To ovšem není zdaleka všechno: jelikož jste oba v krizi, sotva budete schopni vzájemně se podporovat; chybí zde vyrovnaný partner, který by fungoval jako opatrovník. Oba budete natolik stravováni vlastní bolestí a sami budete potřebovat tolik pomoci, že sotva budete schopni věnovat se bolesti druhého.

Společná návštěva poradny je dobré řešení, ale možná vyhledáte pomoc individuálně. Také je dobré opřít se o přátele, a tím „břemeně rozložit“, jak to vyjádřila jedna z obětí. Nakonec si budete schopni vzájemně pomoci, ale teprve v pozdější fázi zotavování. Pokud máte dojem, že se jeden druhému odcizujete, může vás znovu sblížit společná četba

této knihy nebo již navrhovaná společná návštěva poradny. Zřejmě potřebujete někoho dalšího, kdo vám pomůže odstranit přehrady, jež mezi vámi vznikají, a překonat zatrpkllost.

Jak si pomoci sám

Když vidím, jak tito muži trpí a jak naléhavě potřebují pomoc, je mi velmi líto těch, kteří pomoc nevyhledali.

Poradce pro znásilněné muže

Vyrovnat se sám se znásilněním je nesmírně obtížný, možná neřešitelný úkol. Znásilnění se liší od jakékoli jiné životní zkušenosti tak diametrálně, že možná nebudete vědět, jak s ním naložit. Nicméně už kvůli sobě se o to musíte pokusit. Níže uvádím několik způsobů, jak si sám pomoci, ale nebude na škodu, když si přečtete ještě 2. kapitolu. Je sice určena ženám, ale týká se i vás. (V ČR se nám nepodařilo zjistit, zda existuje speciální pomoc pro muže. O znásilnění muže se z veškeré české literatury dá zjistit snad jen to, že nová právní úprava s ním počítá. Přesto se domníváme, že veškeré kontakty uvedené pro ženy mohou využít i muži.)

Lékařská pomoc

V první řadě se o sebe musíte postarat po fyzické stránce. Možná jste při znásilnění utrpěl četná zranění a byl vystaven riziku nakažení venerickou chorobou. Navštivte lékaře, k němuž máte důvěru, nebo se vypravte do nemocnice. Vaše zranění je třeba ošetřit, aby se předešlo infekci, a měl by-

ste rovněž podstoupit test na venerické choroby, popřípadě se podrobit léčbě.

Pokud nechcete nikomu říci, co vás potkalo, nemusí vám to bránit ve vyhledání lékařské pomoci. Nikomu nejste povinen cokoli vysvětlovat. Máte-li štěstí na chápavého lékaře, jemuž se nebudete stydět svěřit, může vám doporučit další pomoc. Informujte se také, zda je příslušná nemocnice zapojena do programu pomoci obětem znásilnění – čím dál více těchto programů má poradce specializované na pomoc znásilněným mužům.

Oznámení na policii

Další způsob, jak si sám pomoci, je znásilnění oznámit. I když vám nemusí připadat tak účinný jako souboj s pachatelem, přece se mu tím stavíte na odpor, a to vás může uspokojit. Sepisování protokolu vás možná početně znechutí. Většina policistů má co dělat, aby o znásilnění hovořili takticky se ženami, natož pak s muži. Nemusíte svůj případ oznamovat ihned, ačkoli jeho včasné oznámení posílí vaši důvěryhodnost. Rozhodně je lepší udělat to později než vůbec. Pachatelé znásilnění své zločiny většinou opakují a lze jim v tom zabránit jedině zatčením. Georgeův poradce prohlásil, že ten, kdo znásilnil jeho svěřence, si počínal tak šikovně, že musel již předtím znásilnit nejméně padesát mužů a dalších padesát jich pravděpodobně znásilnil v budoucnosti – nebyl nikdy dopaden, třebaže George věděl, kde bydlí. Policii se nepodařilo shromáždit dostatek důkazů, které by ji opravňovaly k zatčení. I když pachatel, který vás znásilnil, nebude nikdy dopaden, váš případ bude zaprotokolován. Může tak upozornit na to, že tento druh zločinu existuje a je třeba mu učinit přítrž.